

Arrest

nr. 106 988 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 december 2012 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest nr. 93 377 van 12 december 2012 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt bevolen.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 december 2008 dient verzoeksters moeder voor zichzelf en voor de verzoekster een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 18 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Op 8 augustus 2011 dienen de verzoekster en haar moeder een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Op 6 augustus 2012 wordt jegens de verzoekster alsook jegens haar moeder een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen (bijlage 13). Deze bevelen werden op 28 september 2012 ter kennis gebracht.

Op 6 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie M. V, attaché wordt aan de genaamde (S.V.A), geboren te Guayaquil, op 11.02.1991 die de Ecuadoriaanse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië⁽³⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven ⁽⁴⁾.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*
- *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*
- *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 27.05.2011 en op 28.09.2012.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 04.12.2008 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 18.03.2011. Deze beslissing is op 27.05.2011 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 26.06.2011 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft op 08.08.2011 een tweede regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 06.08.2012. Deze beslissing is op

28.09.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 28.10.2012 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene werd op 28.09.2012 door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ; Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Ecuador.

- In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat:

- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene kreeg op 27.05.2011 en op 28.09.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene werd vandaag terug aangetroffen op het Belgisch grondgebied. Dus betrokkene heeft niet voldaan aan de terugkeerverplichting."

De verzoekster diende op 11 december 2012 tegen deze beslissing een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 114 149. Bij arrest nr. 93 377 van 12 december 2012 wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging bevolen.

2. Over de rechtspleging

2.1 De verzoekster legde tijdig een synthesesmemorie neer. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

2.2 Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid - ten aanzien van de vasthouding met het oog op verwijdering

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 29, tweede lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekster zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve ambtshalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt

aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het voorliggende verzoekschrift voert de verzoekster in een eerste middel de schending aan van artikel 27, § 3 van de vreemdelingenwet, van artikel 15 van de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van artikel 5, § 4 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke rechten.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van de middelen betreft. Het past dan ook om terug te grijpen naar het initiële verzoekschrift om te onderzoeken of het eerste middel al dan niet op ontvankelijke wijze werd aangevoerd. Hetgeen de verzoekster in de synthesememorie uiteenzet met betrekking tot het eerste middel kan slechts worden onderzocht, voor zover zou blijken dat dit middel in het inleidend verzoekschrift op ontvankelijke wijze werd aangebracht, *quod non in casu*.

In het verzoekschrift zet de verzoekster het volgende uiteen met betrekking tot het eerste middel:

“Artikel 27, §3 van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een persoon op te sluiten maar beperkt dit tot wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel tot verwijdering strikt noodzakelijk is.

In casu is aan deze beperking niet voldaan. Er is immers geen enkel gevaar dat verzoekster zou onderduiken. Verzoekster heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 28 september 2012 maar heeft een verzoek tot schorsing en vernietiging ingediend tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omdat het bevel om het grondgebied te verlaten en de onontvankelijkheidsbeslissing voor wat betreft de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de wet schendt. Er werd gesteld dat het feit dat verzoekster nog middelbaar onderwijs loopt geen bijzondere omstandigheid zou uitmaken die het rechtvaardigt dat zij haar aanvraag tot machtiging verblijf op het grondgebied indient terwijl dit wel degelijk een bijzondere omstandigheid uitmaakt.

Verzoekster heeft er alle belang bij om de behandeling van dit verzoekschrift af te wachten gezien er goede redenen zijn om aan te nemen dat zij een verblijfsmachtiging kan bekomen. Er is dus geen enkel risico op onderduiken. De dienst Vreemdelingenzaken heeft enkel in haar beslissing tot vasthouding vermeld dat er een bevel om het grondgebied werd afgeleverd, niet dat er beroep tegen werd aangetekend. Hiermee heeft zij een bewust misleidende versie van het feitenrelaas dat zou moeten toelaten na te gaan of er een risico op onderduiken is dat de detentie wettigt of niet. Er kan van verzoekster immers niet gevraagd worden dat zij gevolg geeft aan een bevel om het grondgebied te verlaten waar zij beroep tegen heeft ingesteld.

Daarenboven werd er ook geen enkele rekening gehouden met het feit dat verzoekster nog school loopt. Verzoekster heeft altijd consciëntieus alle lessen bij gewoond en is een erg goede leerling. Momenteel heeft zij examens, door haar vasthouding kan zij deze niet afleggen. Het feit dat verzoekster elke dag naar school gaat, en stipt is en haar examens aflegt wijst er op dat er geen enkel onttrekkingsgevaar is en dat de detentie niet gewettigd is. Verzoekster is zelfs naar het gesprek met de Stad Antwerpen geweest omtrent de mogelijke ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Artikel 27, §3 van de Vreemdelingenwet dient daarenboven samen gelezen te worden met artikel 5 §4 van het EVRM en artikel 9 van het IVBPR die arbitraire detentie verbieden.

De proportionaliteit van de detentiemaatregel, die gerespecteerd moet worden opdat de detentie wettig zou zijn, vereist dat de detentie te goeder trouw moet uitgevoerd worden, in directe relatie dient te staan tot het doel van het verhinderen van irreguliere toegang van die persoon tot het grondgebied, dat de plaats en omstandigheden van die detentie gepast dienen te zijn, en dat in overweging nemende dat het niet om criminelen gaat maar om vreemdelingen die vaak hun land in doodsangsten ontvlucht zijn, en dat de lengte van de detentie niet langer is dan redelijkerwijs noodzakelijk (bijlage 6, §74). Dit houdt dus een wettelijke verplichting in voor de dienst Vreemdelingenzaken om een onderzoek naar de proportionaliteit van de detentie door te voeren.

In casu is dit niet gebeurd. Dit duidt erop dat de noodzakelijkheid van de maatregel niet in overweging is genomen door dienst Vreemdelingenzaken wat op zich aan de wettigheid raakt van de verlenging van de opsluiting, en dit volgens artikel 5 EVRM en artikel 9 van het IVBPR.

Artikel 27, §3 van de Vreemdelingenwet vereist op zich ook dat er enkel tot detentie wordt overgegaan als andere, minder dwingende maatregelen niet mogelijk zijn. Deze bepaling vloeit rechtstreeks voort uit punt 16 van de preambule en artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn. Deze bepalingen vereisen eveneens dat de getroffen bewaringsmaatregel, de detentie van verzoekster, evenredig moet zijn. Dit wilt dus zeggen dat er omtrent de evenredigheid van de detentie en omtrent de noodzaak ervan in vergelijking met andere, mindere dwingende maatregelen door de dienst Vreemdelingenzaken moet gemotiveerd worden. Uit de beslissing die verzoeksters vasthouding vordert blijkt niet dat zulks is gedaan. Er werd niet gemotiveerd dat de detentie noodzakelijk is, noch waarom alternatieve maatregelen niet zouden volstaan.

Dit wringt des te meer gezien verzoekster gewoon, zoals elke leerlinge middelbaar onderwijs, elke dag school loopt en haar examens voorbeeldig aflegt. Dit zijn gronden die toelaten ervan uit te gaan dat er voor verzoekster slechts een miniem risico is dat zij zich zou onttrekken aan de autoriteiten. In casu blijkt dan ook niet dat de bewaringsmaatregel evenredig is."

Uit het hierboven geciteerde betoog blijkt duidelijk dat de verzoekster zich in het eerste middel uitsluitend richt tegen de vrijheidsberovende maatregel die in de bestreden beslissing vervat ligt. De verzoekster heeft het immers over een onevenredige bewaringsmaatregel en betoogt dat er *in casu* geen risico op onderduiken zou bestaan dat de detentie wettigt. Zij heeft daarnaast ook kritiek op de bestreden beslissing waar de vasthouding het haar onmogelijk maakt om haar examens af te leggen.

Ook de in het eerste middel geschonden geachte bepalingen hebben allen betrekking op vrijheidsberovende maatregelen, detentie en arrestatie.

Zoals onder punt 3 besproken, heeft de Raad echter niet de bevoegdheid om zich uit te spreken over de wettigheid van deze vrijheidsberovende maatregel.

Het eerste middel is bijgevolg niet ontvankelijk.

Het betoog dat de verzoekster voert in de synthesesamenvatting doet hieraan geen afbreuk.

4.2 In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. De verzoekster licht het middel als volgt toe in de synthesesamenvatting:

"Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Verzoeksters familieleven speelt zich volledig hier in België af.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoekster is op het Belgische grondgebied sinds ze 12 jaar oud was. Ze is hier gevormd en heeft zich hier ontwikkeld. Al haar kennissen en familie, iedereen ten opzichte van wie ze zich als persoon

ontwikkeld heeft leeft en verblijft op het Belgische grondgebied. Haar moeder en haar nicht, met wie ze een familieleven heeft zijn beiden hier.

Verzoekster gaat hier al 9 jaar elke dag naar school, heeft hier al haar vrienden en vriendinnen, evenals haar meest dichte familie, haar moeder en haar nicht. Verzoekster loopt hier school, op zijn minst sinds 2006. Zij bevindt zich thans in het tweede leerjaar van de derde graad, afdeling wetenschappen-wiskunde, aldus het laatste jaar middelbaar. Verzoekster diende hiervoor tot op de dag van haar aanhouding examens voor af te leggen. Deze elementen maken deel uit van het persoonlijke privéleven dat de sociale identiteit vormt, zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

Verwerende partij was op de hoogte van dit gezinsleven en privéleven gezien dit aangevoerd wordt in de regularisatieaanvraag van verzoekster en het beroep dat werd ingediend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing in de regularisatieprocedure.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster volgt al sinds 2006 in België middelbaar onderwijs en bevindt zich thans in het laatste jaar van het middelbaar onderwijs. De verwerende partij, die de moeder van verzoekende partij ondanks haar precare situatie ongemoeid laat, heeft dit gegeven niet aan een evenredigheidsonderzoek onderworpen.

In casu is er sprake van een positieve verplichting van de Staat om de verzoekende partij tijdelijk op zijn grondgebied toe te laten.

Bij de beslissing om verzoekster van het grondgebied te verwijderen, haar vast te houden en haar een inreisverbod op te leggen werd er geen rekening gehouden met verzoeksters recht op gezinsleven en op een privéleven. De dienst Vreemdelingenzaken heeft geen evenredigheidsstoets gevoerd.”

4.2.1 Voorafgaandelijk

Bij wet van 31 december 2012 (BS 31 december 2012) werd in artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorzien dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een synthesesemorie in te dienen.

Artikel 39/81, derde lid e.v. van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesemorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesemorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een

termijn van vijftien dagen om een synthesesememie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesememie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesesememie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesememie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesesememie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesesememie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2012-2013, nr. 53 2556/001, 55-56) wordt het volgende gesteld over de *ratio legis* van de synthesesememie voorzien door artikel 39/81 van de vreemdelingenwet:

“De herinvoering van de synthesesememie komt tegemoet aan de overwegingen van het arrest nr. 88/2012. De mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren houdt immers in dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is aangenomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren (overweging B.36.1., in fine). De bepaling garandeert de rechten van de verdediging.

De verzoekende partij beslist binnen de acht dagen of zij een synthesesememie wenst neer te leggen. De meerwaarde van een synthesesememie is meervoudig omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt ook expliciet gesteld dat *“in de synthesesememie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (*Parl.St.* Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesememie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesesememie voor het eerst nieuwe “middelen”, dit is een voor het eerst in de synthesesememie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe

middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een syntheseseminarie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de syntheseseminarie alleszins niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

In de syntheseseminarie voert de verzoekster onder meer het volgende aan:

“Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29).”

en nog

“Verwerende partij was op de hoogte van dit gezinsleven en privéleven gezien dit aangevoerd wordt in de regularisatieaanvraag van verzoekster en het beroep dat werd ingediend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing in de regularisatieprocedure.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster volgt al sinds 2006 in België middelbaar onderwijs en bevindt zich thans in het laatste jaar van het middelbaar onderwijs. De verwerende partij, die de moeder van verzoekende partij ondanks haar precare situatie ongemoeid laat, heeft dit gegeven niet aan een evenredigheidsonderzoek onderworpen.

In casu is er sprake van een positieve verplichting van de Staat om de verzoekende partij tijdelijk op zijn grondgebied toe te laten.”

De Raad stelt vast dat de verzoekster in het inleidend verzoekschrift nergens gewag maakt van enige positieve verplichting van de Belgische Staat om haar tijdelijk op het grondgebied toe te laten, zoals zij thans in de syntheseseminarie betoogt. Aldus blijkt dat de verzoekster, minstens ten dele, aan het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift een nieuwe wending poogt te geven. De hierboven geciteerde nieuwe feitelijke en juridische uiteenzettingen kunnen *in casu* niet voor het eerst in de syntheseseminarie worden aangevoerd.

De Raad kan immers niet anders dan vaststellen dat de grondslag van dit middelenonderdeel reeds bestond op het ogenblik dat de verzoekster het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend. Voor zover in het eerste en tweede middel voor het eerst in de synthesesemorie een nieuwe feitelijke uiteenzetting wordt ontwikkeld omtrent de positieve verplichting die in het kader van artikel 8 van het EVRM op de Belgische Staat zou rusten en in zoverre de verzoekster voor het eerst betoogt dat haar moeder ongemoeid werd gelaten, stelt de Raad vast dat het middel laattijdig is (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

De laattijdigheid van de genoemde feitelijke en juridische uiteenzettingen werd ter terechtzitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De raadsman van de verzoekster stelt dat de in de synthesesemorie voor het eerst aangevoerde argumentatie met betrekking tot de positieve verplichting voor de Belgische Staat een repliek op de nota met opmerkingen betreft.

Het feit dat de verzoeker in de synthesesemorie een nieuw middel aanvoert of een nieuwe wending geeft aan een in het inleidend verzoekschrift aangevoerd middel, zogenaamd in reactie op het verweer van de verwerende partij zoals uiteengezet in de nota met opmerkingen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de grondslag van de genoemde middelenonderdelen reeds bestond op het ogenblik van het indienen van het inleidend verzoekschrift. De synthesesemorie kan niet worden aangewend om eventuele leemtes van het inleidend verzoekschrift op zicht van het verweer in de nota met opmerkingen, aan te vullen. Dergelijke aanvullingen zijn niet verzoenbaar met de duidelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat enerzijds voorziet in een samenvatting van alle aangevoerde middelen en er anderzijds uitdrukkelijk op wijst dat geen nieuwe middelen mogen worden uiteengezet in dit procedurestuk.

Het tweede middel is in de aangegeven mate laattijdig en bijgevolg onontvankelijk.

4.2.2 Beoordeling van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM in de mate dat deze op ontvankelijke wijze werd uiteengezet

Overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet spreekt de Raad zich uit op basis van de synthesesemorie. Middelenonderdelen die niet in de synthesesemorie worden aangehaald, behoeven dan ook geen bespreking.

4.2.2.1 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *“familie- en gezinsleven”* noch het begrip *“privéleven”*. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip “*privéleven*” een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance”-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

4.2.2.2 De verzoekster voert in essentie aan dat zij sinds haar 12de in België verblijft, dat zij hier is gevormd en zich hier heeft ontwikkeld, dat zij hier reeds 9 jaar school loopt en dat zij thans het laatste jaar humaniora volgt. Ook haar moeder en haar nicht verblijven hier. De verzoekster meent dat zij in België zowel een familieleven heeft, dit met haar moeder en nicht, als een privéleven. Zij concludeert dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met en dat er geen evenredigheidstoets werd gevoerd omtrent haar gezinsleven en haar privéleven.

Zo op grond van de gegevens van het administratief dossier en de stukken die de verzoekster thans bij het verzoekschrift voegt, kan worden besloten tot het bestaan van een familie- en privéleven in België, dan dient de Raad op te merken dat het louter bestaan van een familie- en privéleven in België op zich echter niet voldoende is om de bestreden beslissing te vitiëren. De Raad herinnert er nogmaals aan dat het aan de verzoekster toekomt om niet alleen het bestaan van een familie- en privéleven aannemelijk te maken, maar dat zij tevens concreet moet aangeven op welke wijze de bestreden beslissing dit familie- en privéleven schendt.

De Raad stelt vooreerst vast dat het te dezen niet gaat om een situatie van voortgezet verblijf, zoals hierboven toegelicht. Uit de thans voorliggende gegevens blijkt immers dat de verzoekster twee verblijfsaanvragen heeft ingediend zonder gunstig gevolg en dat er geen gegevens voorliggen dat de

verzoeker ooit gemachtigd werd om in het Rijk te verblijven. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat de verzoekster in onwettig verblijf verkeert, met name dat zij op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. Deze vaststelling wordt niet betwist. De verzoekster beschikt dus niet over een verblijfsrecht in België waardoor er *in casu* sprake is van een zogenaamde situatie van eerste toelating. Indien het een situatie betreft van eerste toelating, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Wel moet er in dit geval volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het familieleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het familie- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een familie- of privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het familie- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Te dezen merkt de Raad op dat de verzoekster niet aangeeft noch aantoont in welke mate er in haar geval belemmeringen of hinderpalen zijn om het familie- of privéleven verder te zetten in haar land van herkomst of elders. De verzoekster toont *in casu* niet aan dat haar moeder haar niet kan vergezellen naar hun gezamenlijk land van herkomst, Ecuador. Evenmin toot de verzoekster aan dat zij in de onmogelijkheid is om in Ecuador een privéleven en normale sociale relaties te ontwikkelen.

De Raad wijst er op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij alsook haar moeder op 28 september 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten ontvingen. De verzoekster en haar moeder hebben deze bevelen in rechte bestreden, doch uit het arrest nr. 106 183 van 1 juli 2013 blijkt dat tegen geen van beide bevelen om het grondgebied te verlaten enig middel werd ontwikkeld zodat de Raad het beroep onontvankelijk heeft bevonden in de mate dat tevens de bevelen om het grondgebied te verlaten *d.d.* 6 augustus 2012 en betekend op 28 september 2012, werden gevisieerd. Aldus blijkt dat ook jegens verzoeksters moeder een verwijderingsmaatregel werd getroffen. De thans bestreden beslissing houdt dan ook geen breuk in van de familiale band tussen de meerderjarige verzoekster en haar moeder.

Met betrekking tot de nicht van de verzoekster, merkt de Raad op dat er geen gegevens voorliggen die enige verwantschapsband tussen de verzoekster en haar niet nader genoemde nicht aantonen. Enig familieleven met deze nicht in de zin van artikel 8 van het EVRM is geenszins aangetoond.

Wat het privéleven van de verzoekster betreft, toont de verzoekster niet aan en blijkt niet dat zij in haar land van herkomst of elders geen onderwijs zou kunnen genieten, noch toont zij aan dat zij aldaar geen sociale relaties kan onderhouden. De verzoekster laat na om te verduidelijken in welke mate zij haar privéleven enkel in België kan ontwikkelen of verderzetten en brengt geen enkel concreet element aan dat toelaat aan te nemen dat zij in Ecuador of elders geen mogelijkheden zou hebben tot scholing of het beleven van haar sociale identiteit. Zo toont de verzoekster niet aan dat zij de Spaanse taal niet machtig zou zijn en toont zij evenmin aan dat zij in Ecuador geen andere familieleden, kennissen of vrienden heeft noch dat zij geen culturele of andere band meer heeft met haar land van herkomst. Bovendien heeft de Raad van State reeds gesteld dat artikel 8 van het EVRM geen waarborg inhoudt voor onderwijs op het Belgisch grondgebied (RvS 29 november 2006, nr. 165.277).

De verzoekster zet evenmin op concrete wijze uiteen op welke wijze de bestreden beslissing een onaanvaardbare onevenredigheid zou inhouden tussen haar persoonlijke belangen die erin bestaan verder op onwettige wijze in België en bij haar moeder te verblijven en er school te lopen, en belangen van de Belgische Staat die erin bestaan de naleving van de verblijfsreglementering te verzekeren.

De verzoekster toont *in casu* dan ook geen hinderpalen aan die haar verhinderen om haar familie- en privéleven elders verder te zetten of te ontwikkelen.

Nu de verzoekster niet concreet aantoont en niet blijkt dat er *in casu* onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het familie- en privéleven elders of in het land van herkomst wordt verdergezet en aan de andere kant met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren, kan er *in casu* geen disproportionaliteit worden vastgesteld tussen de belangen van de verzoekster en deze van de Belgische Staat. Er is dan ook geen sprake van een positieve verplichting voor de Belgische Staat om het (recht op) familie- en privéleven in België te bestendigen.

De Raad merkt tot slot nog op dat artikel 8 van het EVRM geen concrete motiveringsverplichting omvat die aan het bestuur wordt opgelegd bij het nemen van verwijderingsmaatregelen

De verzoekster maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

4.2.3 Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.3 De verzoekster doet in de synthesesamenvatting uitdrukkelijk afstand van het derde middel.

4.4 In een vierde middel voert de verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Het middel wordt als volgt uiteengezet in de synthesesamenvatting:

“Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.

Er werd niet gemotiveerd omtrent de proportionaliteit van de inmenging in verzoeksters gezins- en privéleven. Er werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster hier middelbaar onderwijs geniet en wat de impact hiervan is op het risico op onttrekking.

De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden en houdt een manifeste schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid aan onderworpen is.”

Voorafgaand herinnert de Raad eraan dat hij niet over de bevoegdheid beschikt om de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht te beoordelen in de mate dat het middel gericht is tegen de vrijheidsberovende maatregel, met name de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering die in de bestreden beslissing vervat ligt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, 7, tweede lid, 27, § 1, 74/11, § 1, tweede lid en 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat *in casu* duidelijk de juridische gronden waarop zij is gesteund.

Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoekster op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum, dat zij geen gevolg heeft gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 27 mei 2011 en 28 september 2012 zodat zij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting, dat zij de reglementeringen niet respecteert zodat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij op 28 september 2012 werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek en dat zij nu opnieuw is aangetroffen in onwettig verblijf en manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfsituatie. De bestreden beslissing verwijst voorts uitdrukkelijk naar de twee verblijfsaanvragen die de verzoekster heeft ingediend en vermeldt ook de negatieve beslissingen die in het kader van deze verblijfsaanvragen reeds werden genomen. De bestreden beslissing bevat dus tevens de concrete feitelijke elementen die eraan ten grondslag liggen. Deze feitelijke elementen worden niet betwist.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De motivering van de bestreden beslissing is bovendien afdoende. Het betoog dat niet uitdrukkelijk werd gemotiveerd aangaande de proportionaliteit van de inmenging in verzoeksters gezins- en privéleven en dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij hier middelbaar onderwijs geniet, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat blijkt en buiten betwisting staat dat de verzoekster geen geldige verblijf heeft in België en dat zij reeds tweemaal een eerder bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd zodat vaststaat dat zij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. De redengeving van de bestreden beslissing, waarbij tevens uitdrukkelijk wordt verwezen naar de eerdere afgewezen verblijfsaanvragen van de verzoekster, is afdoende in het licht van het thans jens de verzoekster uitgevaardigde terugkeerbesluit.

De verzoekster laat na enige wettelijke bepaling aan te duiden die bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit zoals *in casu* een bijkomende, uitdrukkelijke motiveringsplicht zou opleggen wat betreft het school lopen in België en de proportionaliteit met het gezins- of privéleven. Uit de bespreking van het tweede middel is bovendien gebleken dat de bestreden beslissing geenszins een breuk in verzoeksters gezinsleven met haar moeder inhoudt terwijl tevens is gebleken dat de verzoekster geen ander effectief gezinsleven aannemelijk maakt. Nu blijkt dat de bestreden beslissing geen inbreuk uitmaakt op het gezinsleven van de verzoekster, kan niet worden ingezien welk belang de verzoekster kan hebben bij haar kritiek dat omtrent de (proportionaliteit) van de inmenging in het gezinsleven niet werd gemotiveerd. Bovendien is er de Raad geen enkele wettelijke bepaling bekend die de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing verplicht om te motiveren omtrent of rekening te houden met het privé- of het sociaal leven, hierbij inbegrepen de scholing, van de betrokken vreemdeling in België.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 6 december 2012 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, wordt opgeheven.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE